

hviler paa lovlig Grund, da at „godkjende“ det. Men noget Saadant forlanges jo ikke. Der forlanges ikke Andet, end at, naar Rigsdagen ikke vil gjøre Ansvar gjældende, den da lige saa godt frasiger sig at gjøre Ansvar gjældende. Andet gaar Decharge jo ikke ud paa, end at Rigsdagen frasiger sig sin Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til dette Statsregnskab. Vil man ikke gjøre Ansvar gjældende, ser jeg ikke nogen rimelig Grund, hvorfor man saa ikke frasiger sig at gjøre Ansvar gjældende. Derfor maa jeg meget fravaade, at man, forudsat, at det, som sagt, ikke er Thingets Mening, at det vil skride til en Forelæggelse af Spørgsmaalet for Rigsretten, da tager en saadan uafgjørende Beslutning som den at udtale, at Regnskabets ikke kan passere. Vedtager man at frasige sig Retten til at gjøre Ansvar gjældende, udtaler man jo ikke Andet end det, som man virkelig vil, at man ikke vil gjøre noget Ansvar gjældende, og det er derfor til Overflod, at jeg bemærker, at man iøvrigt ved at vedtage noget Saadant under ingen Omstændigheder, selv om man senere maatte komme til en anden Beslutning, vil have affaaet sig fra at kunne bringe frem til strafferetlig Afgjørelse det Spørgsmaal, hvorvidt der er begaaet nogen Lovovertrædelse ved Udstedelsen af den foreslåede Finantslov, men alene derved vil have affaaet sig fra at gjøre noget Erstatningsansvar gjældende. Jeg kan under disse Omstændigheder, som sagt, ikke Andet end foreslaa, at man slutter sig til Landstingets Indstilling, kun med den Tilføjning, som jeg har skillet Forslag om, at den af mig nævnte Post skal behandles i Forbindelse med Statsregnskabets 1877—78, og at den skal indbefattes under den Decharge, som man her vil give.

Svar: Det har været mig særdeles tilfredsstillende at høre de to ærede Medlemmer, som have haft Ordet saa tæt efter hinanden. Hvis det var muligt, at de kunde have haft Ordet samtidig uden at tale i Munden paa hinanden, vilde jeg have anset det for endmere passende, thi i Virkeligheden er det saaledes, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) antydede, at der for Diebliffet svæver en Fredens Engel over dem Begge, og navnlig i denne Sag forholder det sig specielt saaledes, at der i Virkeligheden ingen Forskjel er paa de to ærede Medlemmers Standpunkter, og det, hvad enten man betragter Resultatet, der skal komme ud af denne Afstemning, paa den ene eller den anden Maade. Svad enten man vil holde paa det ene eller det andet af de Alternativer, som den ærede Ordfører fremhævede, er det saaledes, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds ganske kan slutte sig dertil. Hvis Resultatet bliver det, at den ærede Ordfører, som han jo erklærede sig villig til, udtaler sig for en Rigsretsaktion, er det ærede Medlem for Kjøben-

havns 1ste Valgkreds siebliffelig ved hans Side. Skulde Resultatet blive det andet, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds kaldte et eventyrligt Resultat — jeg forstaaer ikke, hvorfor det skulde være eventyrligt; mig forekommer det ikke at være saa eventyrligt — nemlig at den ærede Ordfører vilde foreslaa at bevilge de Udgifter og den Skatteopkrævning, som har fundet Sted fra 16de April til 7de November, ved Til lægsbevilling, da antager jeg, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds ikke for Alvor vil have Noget mod at tiltræde en saadan Bevilling. Altsaa, hvorledes jeg end ser paa Sagen, ser jeg ikke rettere, end at de to ærede Medlemmer i det Hele og Store ere enige. Jeg har ikke været istand til at opdage nogen virkelig Realitetsforskjel mellem dem. Jeg betragter derfor de to ærede Herrer og dem, som de repræsenterer, som det Flertal, der staar sammen i Udvalget, overfor hvilket jeg altsaa har en Stilling som Mindretal, som et meget lille og meget ensomt Mindretal, der iøvrigt vistnok ganske svarer til den politiske Situation, vi ellers for Diebliffet staa i. Jeg vil strax sige til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at, naar jeg har gjort en særlig Indstilling, er det slet ikke slet for at afvente bedre Tider med Hensyn til Rigsretten, paa ingen Maade. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem i den Henseende behøvede at fremhæve Loyaliteten, — hvilket jeg ikke forstaaer — men Klogskaben vil vistnok være tilstrækkelig til at berøbe os ethvert Gaab om, at vi, som det ærede Medlem udtrykte sig, i en overfsuelig Fremtid kunde faae en bedre Rigsret end den, vi have. I den Henseende venter jeg altsaa slet ikke Noget. Men min Opfattelse er heller ikke paa nogen Maade den, at vi skulle vente paa et andet Folkething, der vilde foretage en Beslutning om en Rigsretsanklage. Det er Noget, der ligger helt udenfor min Betragtning. Jeg tror, at det, vi have at afgjøre, er at træffe den Beslutning, som vi ere kompetente, berettigede og forpligtede til ifølge Grundloven at træffe for vort Bedkommende, og hvad der siden kommer ud deraf, interesserer det mig ikke i dette Diebliff at tænke over. Jeg er nemlig fuldstændig uenig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, naar han i sin Betænkning stadig fremhæver, at det, efter at Rigsdagen har taget sin Beslutning, dersom denne falder ud paa en vis Maade, som han ikke billiger, saa skulde betragtes, som om der ingen Beslutning var tagen, som om der ingen endelig Afgjørelse var truffen; det tror jeg, er ganske ubesjiet. Naar vi her i Folkethinget vedtage, at den provisoriske Finantslov ikke kan passere, og det finder Tilslutning i det andet Thing, da er dermed Sagen for Rigsdagens Bedkommende afgjort; da er denne Beslutning endelig, og da er denne Beslutning tagen af en kompetent Autoritet, af den Autoritet, som ifølge Grund-